

Sygn. akt II AKa 51/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Katarzyna Wróblewska (spr)

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Anna Nowakowska

Sądu Apelacyjnego Izabela Szumniak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2022 r.

sprawy:

R. K. urodzonego (...) w W., syna J. i M. z domu Z., oskarżonego o czyny z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 maja 2018 roku, sygn. akt XII K 247/17

1) wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego R. K. zmienia w ten sposób, iż;

a) w ramach czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach 4 i 5 aktu oskarżenia, a przypisanych w punkcie IV i V wyroku uznaje R. K. za winnego tego, że w dniu 18 maja 2017r. w W. na terenie dzielnicy B. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru chcąc, aby K. G. popełnił czyn zabroniony nakłaniał K. G. do popełnienia czynu zabronionego w ten sposób, iż co najmniej trzykrotnie nakłaniał K. G. do dokonania przestępstwa rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci noża i w tym celu przekazał K. G. nóż, a następnie co stanowi czyn współukarany następczy, w tym samym dniu na terenie W. w dzielnicy B. przyjął od K. G. rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego w postaci telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 150 złotych, telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 350 złotych, telefonu marki S. (...) o wartości około 800 złotych, pieniędzy w kwocie 10 złotych, pieniędzy w kwocie 15 złotych wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego, przy czym czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie o sygn. akt III K 1725/06, tj za winnego czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to go skazuje, a na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

b) uchyla orzeczenie zawarte w punkcie VII wyroku dotyczące kary łącznej pozbawienia wolności oraz orzeczenie zawarte w punkcie IX wyroku oparte o treść art. 63 § 1 kk,

c) na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu R. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 maja 2017r. , godzina

13:30 do dnia 15 grudnia 2020r., przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

2) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, wydatki przejmując na rzecz Skarbu Państwa .

4) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adwokat I. W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przed sądem II instancji.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 51/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 maja 2018r. sygn. akt XII K 247/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<i>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</i>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<i>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</i>					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	1. Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść tj. art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk, polegające na nie rozstrzygnięciu przez sąd I instancji na korzyść oskarżonego występujących w sprawie istotnych wątpliwości co do popełnienia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny

przez niego czynu z punktu IV zaskarżonego wyroku oraz poprzez naruszenie przez sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen, poprzez dowolne uznanie za wiarygodne obciążających oskarżonego R. K. wyjaśnień współoskarżonego K. G..	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
2. Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk, polegające na nie rozstrzygnięciu przez sąd I instancji na korzyść oskarżonego występujących w sprawie istotnych wątpliwości co do popełnienia przez niego czynu z punktu V zaskarżonego wyroku oraz naruszenie przez sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen.	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
3. Obrazę przepisów postępowania , która miała wpływ na treść orzeczenia , a mianowicie art. 4 kpk, 7 kpk, 424 kpk oraz 5 § 2 kpk poprzez ocenianie wyjaśnień oskarżonego, jednocześnie na kolejnych uzasadnienia, obdarzając je naprzemiennie i dowolnie przymiotem wiarygodności lub takiego przymiotu im odmawiając, w zależności od przyjętej w danym fragmencie uzasadnienia wersji wydarzeń, jednocześnie rozstrzygając rodzące się na tym tle uzasadnione wątpliwości na niekorzyść oskarżonego R. K..	
4. Na podstawie art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez wskazanie, że oskarżony R. K. popełnił przestępstwa przypisane mu w wyroku, podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy ocena materiału dowodowego winna prowadzić	

	<p>do odmiennego wniosku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynów wskazanych mu w pkt 4 i 5 aktu oskarżenia.</p> <p>5. Na podstawie art. 438 pkt 4 kpk, rażąco niewspółmierność kar poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych, a w konsekwencji kary łącznej pozbawienia wolności, bez uprzedniego wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności dotyczących dyrektyw wymierzania kary, co skutkowało wymierzeniem kar jednostkowych i kary łącznej w wymiarze i wysokości nieadekwatnej do zawinienia.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy przypomnieć, iż przedmiotowe zarzuty były przedmiotem kontroli Sądu Apelacyjnego w dniu 14 grudnia 2018r. w sprawie o sygn. akt II Aka 411/18, który wyrok w stosunku do R. K. utrzymał w mocy. Sąd II instancji czytelnie odniósł się do wszystkich zarzutów, które szczegółowo omówił w uzasadnieniu. Tym niemniej w sprawie została sporządzona i wniesiona do Sądu Najwyższego kasacja. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 15 grudnia 2020r. w sprawie o sygn. akt II KK 225/19 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę R. K. przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania. Z treści kasacji wynika, że skarżący zarzucił sądowi odwoławczemu naruszenie przepisów prawa, a to art. 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, art. 291 § 1 kk poprzez</p>		

jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że w ustalonym stanie faktycznym zachowanie oskarżonego polegające na przyjęciu od K. G. rzeczy uzyskanych za pomocą czynu zabronionego w postaci telefonów komórkowych i pieniędzy, do których to zaboru miał uprzednio oskarżony nakłaniać K. G., wypełniało znamiona tego przepisu, kiedy czyn ten, jeśli miał miejsce, powinien zostać uznany za współukarany czyn następczy.

Z treści uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego wynika, że wymowa ustalonego przez Sąd Okręgowy zachowania oskarżonego jest jednoznaczna i nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony polecając K. G. zdobycie gotówki, zabranie w tym celu noża i zasugerowanie mu, żeby napadał na kobiety, gdyż są słabsze fizycznie od mężczyzn, podżegał go do popełnienia rozboju z art. 280 § 2 kk.

Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał, że słuszny jest drugi zarzut kasacyjny. Przy całościowej ocenie, wymuszonej ustaleniami faktycznymi Sądu Okręgowego co do miejsca, czasu, zamiaru, sposobu działania, zachowanie oskarżonego powinno być potraktowane jedynie jako element pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów i skwitowane wymierzoną za niego karą.

Sąd Apelacyjny obecnie orzekający, przeprowadzając powtórny analizę zaskarżonego wyroku, wziął pod uwagę zapatrywania prawne zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2020r. sygn. akt II KK 225/19.

Przechodząc ponownie do rozważenia zarzutów apelacyjnych

uznać należy je za całkowicie bezpodstawne, a nawet polemiczne z ustaleniami sądu meriti.

Sąd I instancji nie dopuścił się wskazanych przez skarżącego naruszeń przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, 5 § 2 kpk, ani 7 kpk. W zakresie art. 4 kpk, dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy, nie wystarczy zresztą ogólne stwierdzenie o braku obiektywizmu sądu, opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej od dokonanej przez sąd oceny materiału dowodowego. Przepisy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. mają zaś charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. jest możliwe dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich właściwej oceny, spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k., pojawią się wątpliwości, których nie da się wyeliminować. Przechodząc z kolei do zarzutów naruszenia art. 7 kpk, sąd odwoławczy odniesie się do nich szerzej.

Niewątpliwie w sprawie podstawowym dowodem, ale nie jedynym, były wyjaśnienia współoskarżonego K. G.. Zupełnie niezasadne są wskazywane przez skarżącego „braki konkretów” w wyjaśnieniach współoskarżonego. Właśnie wyjaśnienia współoskarżonego są szczegółowe, a także znajdują wsparcie w zeznaniach pokrzywdzonych, czy zeznaniach innych świadków. Zupełnie niezrozumiałe są tezy zawarte w apelacji, iż wyjaśnienia są pozbawione konkretów, bo nie wskazał, ile pieniędzy żądał R. K., z jakich powodów ich

żądał, czy też do czego były mu potrzebne. Powyższe tezy nie mają znaczenia przy ocenie wyjaśnień współoskarżonego. Przypomnieć należy, iż K. G. nie starał się składać wyjaśnień nadmiernie rozbudowanych, przedstawiał jedynie okoliczności, które pamiętał, w jego depozycjach nie ujawniły się okoliczności wskazujące na bezpodstawne pomówienia współoskarżonego.

Nie jest zasadny zarzut dotyczący okoliczności, iż część wyjaśnień oskarżonego, a dotycząca okoliczności, gdy przebywali współoskarżeni sami, nie mogła być zweryfikowana innymi dowodami. Niewątpliwie tak, ale sąd meriti ocenił całokształt wyjaśnień oskarżonego, w świetle wszystkich dowodów, protokołów rozpoznania, zeznań funkcjonariuszy, czy okoliczności ich zatrzymania. Ponadto sąd I instancji, przyjął właśnie w świetle dowodu z nagrania monitoringu, że R. K. w czasie napadów nie opuszczał terenów działkowych. Odnośnie okoliczności, że oskarżony „miał powód, aby składać wyjaśnienia obciążające współoskarżonego”, to sąd meriti powyższe zauważył i z dużą rzeczywiście ostrożnością analizował powyższe wyjaśnienia oraz badał emocje i motywy działania K. G..

W zakresie okoliczności dotyczącej oceny wyjaśnień K. G., kto posiadał skradzione telefony, a także braku linii papilarnych na telefonach, to przypomnieć należy, iż w tym zakresie miarodajne są zeznania funkcjonariuszy policji, jak też podpisane bez zastrzeżeń protokoły przeszukania. Ponadto, K. G. wskazał, że nie pamięta już przy kim znaleziono telefony

należące do pokrzywdzonych. Okoliczność, że z opinii biegłych wynikało, iż na wyświetlaczu stwierdzono linie papilarne nie nadające się do identyfikacji, czy brak widocznych śladów nie pozbawia znaczenia innych dowodów osobowych wskazujących na winę oskarżonego R. K..

Nie jest zasadny zarzut, że sąd ocenia wyjaśnienia oskarżonego K. G., raz dając im wiarę, a raz odmawiając. Powyższe świadczy właśnie o niezwyklej wnikliwości sądu. W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 kpk sąd ma prawo uznać za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego lub zeznania świadka, co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego lub zeznaniom tego samego świadka, co do innych okoliczności - pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni. Orzekając merytorycznie w sprawie, Sąd Okręgowy odniósł się do każdego aspektu sprawy oraz wydał rozstrzygnięcie w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody i okoliczności, które są istotne w sprawie, a w efekcie sporządził właśnie uzasadnienie orzeczenia zgodnie z wymogami płynącymi z art. 424 § 1 kpk.

Powtórnie wskazać należy, iż przy ocenie wyjaśnień oskarżonych nie doszło do naruszenia art. 7 kpk, a przypomnieć należy, że ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 kpk), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany

obowiązkiem dochodzenia prawdy oraz wyczerpującego i logicznego

- z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego
- uzasadnienia przekonania sądu, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k.

W zakresie dotyczącym zeznań funkcjonariuszy policji, to trudno przyjąć, aby byli w konflikcie z oskarżonym R. K.. Niewątpliwie oskarżony złożył zawiadomienie dotyczące świadków, jednak przeprowadzone w tym zakresie postępowanie doprowadziło do umorzenia postępowania.

Nie jest zasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zawarty w apelacji. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się zresztą do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien zasadnie zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd, oceniając zebrany materiał dowodowy. Jak słusznie zauważył w tezie do wyroku Sąd Najwyższy z dnia 24 marca 1975 r. II KR 355/74 zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania

dopuszczył się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, wskazując i opisując przestępcze zachowanie oskarżonego R. K..

Jednak Sąd Apelacyjny dokonał zmiany zaskarżonego wyroku, przyjmując, iż zachowanie oskarżonego dotyczące znamion przestępstwa z art. 291 § 1 kk powinno być potraktowane jedynie jako element pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów. O dokonanej zmianie szczegółowo odniesie się sąd odwoławczy w dalszej części uzasadnienia.

W zakresie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 438 pkt 4 kpk, czyli rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej, to uznać należy, iż w zakresie kary łącznej jest zarzut bezprzedmiotowy, albowiem na skutek zmiany wyroku uchylono orzeczenie zawarte w punkcie VII wyroku dotyczące kary łącznej pozbawienia wolności. Jednocześnie przy przyjęciu całości zachowania oskarżonego jako wyczerpującego znamiona jednego czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, wymierzono oskarżonemu jedną karę, na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk, w wysokości 4 (czterech) lat pozbawienia wolności. Kara ta jest adekwatna do zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Nie należy też zapominać, że czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk dopuścił się oskarżony R. K. w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy

<p>pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie o sygn. akt III K 1725/06, co niewątpliwie ma wpływ na wysokość wymierzonej kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioski obrońcy nie są zasadne. Całkowicie nieuzasadniony pozostaje wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem skarżący nie wskazuje, jakie czynności dowodowe i czemu służące powinny być jeszcze przeprowadzone.</p> <p>Nie jest także zasadny wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego materiał dowodowy potwierdził winę oskarżonego, w tym zakresie przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe, zgromadził i ocenił wszystkie dostępne dowody i wyprowadził zasadne wnioski co do winy oskarżonego,</p>		

czego odzwierciedleniem jest uzasadnienie sporządzone przez sąd I instancji.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	<p>Sąd Apelacyjny ustalił, że w ramach czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach 4 i 5 aktu oskarżenia, a przypisanych w punkcie IV i V wyroku, iż R. K. jest winny tego, że w dniu 18 maja 2017r. w W. na terenie dzielnicy B. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru chcąc, aby K. G. popełnił czyn zabroniony nakłaniał K. G. do popełnienia czynu zabronionego w ten sposób, iż co najmniej trzykrotnie nakłaniał K. G. do dokonania przestępstwa rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci noża i w tym celu przekazał K. G. nóż, a następnie co stanowi czyn współukarany następczy, w tym samym dniu na terenie W. w dzielnicy B. przyjął od K. G. rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego w postaci telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 150 złotych, telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 350 złotych, telefonu marki S. (...) o wartości około 800 złotych, pieniędzy w kwocie 10 złotych, pieniędzy w kwocie 15 złotych wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego, przy czym czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie o sygn. akt III K 1725/06.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Niewątpliwie jak wskazano w rozstrzygnięciu Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2020r. w sprawie zachowanie oskarżonego wyczerpujące znamiona z art. 291 § 1 kk, powinno być potraktowane jedynie jako element pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynu. Rzeczywiście konstrukcja czynu współukaranego nie jest uregulowana ustawowo, ale też w takim wypadku brak jest podstaw do wydania wyroku uniewinniającego, czy umarzającego postępowanie.</p>	

<p>Jak słusznie wskazano jedyną zatem drogą rozwiązania problemu jest uwzględnienie w jednym opisie czynu całej zawartości czynu współukaranego.</p> <p>Sąd odwoławczy dokonując zatem zmiany zaskarżonego orzeczenia opisał zachowanie oskarżonego tak , aby w pełni oddawało cały charakter jego przestępczego zachowania.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p><i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><i>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z XII Wydział Karny, z dnia 17 maja 2018r. w sprawie o sygn. akt XII 247/17</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Dokonując zmiany zaskarżonego orzeczenia, sąd II instancji uwzględnił okoliczność, że zachowanie oskarżonego polegające na przyjęciu od K. G. rzeczy uzyskanych za pomocą czynu zabronionego w postaci telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 150 złotych, telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 350 złotych, telefonu marki S. (...) o wartości około 800 złotych, pieniędzy w kwocie 10 złotych, pieniędzy w kwocie 15 złotych wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego, stanowi element pierwszego z czynów, które jednak musi być uwzględniony w opisie całego czynu stanowiącego podstawę skazania i wymiaru kary, czyli czynu współukaranego. Sąd II instancji przyjmując konstrukcję czynu współukaranego, uznał, iż R. K. jest</p>	

winny czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to go skazał, a na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Wysokość kary pozbawienia wolności, w związku z dokonaną zmianą została określona na 4 lata pozbawienia wolności. Niewątpliwie oskarżony był pomysłodawcą dokonywanych czynów, nie wyrażał skruchy, ani woli poprawy, jest wręcz sprawcą niepoprawnym, a czynu dopuścił się w warunkach recydywy zwykłej. Wymierzona kara pozbawienia wolności nie jest karą nadmiernie surową, uwzględnia wszystkie aspekty wymienione w art. 53 kk. Na marginesie zauważyć należy, iż w stosunku do wyroku Sądu Okręgowego z 17 maja 2018r., ostateczny wymiar kary jest dla oskarżonego łagodniejszy.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>W związku z dokonanymi zmianami wyroku, uchylono orzeczenie zawarte w punkcie VII wyroku, a dotyczące kary łącznej pozbawienia wolności oraz orzeczenie zawarte w punkcie IX wyroku oparte o treść art. 63 § 1 kk. Ponownie, w związku z orzeczeniem jednej kary pozbawienia wolności, na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu R. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 maja 2017r., godzina 13:30 do dnia 15 grudnia 2020r., przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.</p>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

	Zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa, co znajduje podstawę prawną w art. 624 § 1 kpk, a uzasadnienie faktyczne w charakterze i rozmiarze orzeczonej kary zasadniczej pozbawienia wolności. Orzeczenie kary pozbawienia wolności istotnie ogranicza możliwości zarobkowe sprawcy, a zatem uiszczenie kosztów sądowych stanowiłoby dla oskarżonego nadmierną uciążliwość.
--	--

7. PODPIS
Katarzyna Wróblewska Anna Nowakowska Izabela Szumniak

<u>1.3</u> Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 maja 2018r. sygn. akt XII K 247/17		
<u>1.3.1</u> Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana